

Drs Wijtze Ekker

Gemeente van Christus.

18 augustus 2013

Vandaag krijgt u een wat mystiek getinte preek over Psalm 84.
Een prachtig lied.

Allereerst al de melodie ... die vind ik erg mooi.

Als we Ps. 84 zingen, dan vind ik dat fijn.

Het komt ook omdat ik een aantal jaren gezongen heb ik in Sursum Corda in de tijd van Rinus Luttkhuis, hier in Enschede. En die had deze psalm jaren lang op het repertoire.

"Zelfs de mus vindt voor zich daar een huis... en de zwaluw haar nest, waar zij haar jongskens legt... bij Uw altaren...".

Als ik dat zo zeg, dan hoor ik als het ware nog de melodie... prachtig.

Psalm 84. "Hoe lieflijk zijn Uw woningen, Heer van de hemelse machten".

Dat is het begin. Want de nieuwe Bijbelvertaling zegt wel woning, enkelvoud dus, maar in het Hebreeuws staat toch echt een meervoud. Hoe lieflijk zijn uw woningen.

Bij dat begin heb ik mijzelf een vraag gesteld... namelijk deze:

is ons kerkgebouw hier, waar wij naar goede gewoonte bij elkaar komen om de eredienst te vieren, ook één van die woningen?

En het antwoord mag zijn, naar mijn diepe overtuiging: jazeker! Hier woont God!!

Laten de mensen, die thuis blijven, dan een kans liggen om God te ontmoeten?

Nou ja, ik vind van wel; want hier wordt immers Zijn Woord geopend en Zijn Naam bekend gemaakt. Dat mis je dan mooi. Of liever: dat mis je dan lelijk.

Maar als je thuis blijft ... hoe zit dat dan?

Is God er dan niet? Of ben je thuis toch ook bij God...

Opnieuw denk ik: jazeker! Ook thuis kun je bij God zijn en is God bij jouw.

De bijbel is er vol van dat God overal woont.

U kent dat lied wel:

Op bergen en in dalen, en overal is God.

Waar wij ook immer dwalen of toeven, daar is God.

Waar mijn gedachten zweven, of stijgen, daar is God.

Omlaag en hoog verheven, ja overal is God.

Thuis en overal...

Eén van de accenten van het geloof is, dat God alomtegenwoordig is.

Tegenwoordig zeggen we: "Hij is de Aanwezige".

Aan de overkant van de zee, diep onder de aarde, hoog in de hemel... Gij zijt daar!

Ps. 139 zegt: "het begrijpen is mij te wonderbaar; Gij legt uw hand op mij.

Het gaat mijn verstand te boven".

Ook als je thuis blijft, kun je dus God ervaren en ontmoeten.

Het derde perspectief is, dat je niet naar de kerk gaat, en ook niet *thuis* blijft, maar... dat je naar buiten gaat.

Je bent onder de blauwe hemel, de aarde onder je voeten, je geniet van de frisse buitenlucht, eventueel zonder aan God te denken....

En toch... of je nou de natuur intrekt... of je nou door de mensenmassa loopt op zaterdag in de binnenstad, of dat je heerlijk wandelt op één van die prachtige plekjes van ons goede Twente ... Hij is even dicht bij jou als dat je hier bent of thuis.

Want de psalm begint niet met: "Hoe lieflijk is Uw woning... in het enkelvoud... maar:

Hoe lieflijk zijn Uw woningen; in het meervoud dus.

God woont dus niet op één plek in een tempel of kerkgebouw, maar Hij heeft bij wijze van spreken overal buitenhuizen.

Omdat God dus in wezen aan geen enkele plek gebonden is, maar alomtegenwoordig is, kun je daarom zeggen dat...dit kerkgebouw – je eigen huiskamer, thuis, - net als het Aamsveen, waar je zo prachtig wandelen kunt...

één van de ontelbare vertrekken is van het huis van de Vader...

dat volgens Jezus inderdaad vele woningen heeft en zelfs kosmische trekken vertoont.

Het is – bij wijze van spreken - als zo'n groot, oud huis, met een zolder en kelders en slaapvertrekken, een bibliotheek, een eetkamer enzovoorts.

Overal ben je thuis bij de eigenaar.

Alleen... er zijn nu eenmaal mensen, die liever in de eetkamer zitten en anderen liever in de serre.

In dat huis treffen we vogels aan van diverse pluimage.

Met de psalmist gesproken: er zijn zwaluwen en mussen.

Ze hebben allebei een plek, want God houdt net zoveel van mussen als van zwaluwen. Gods altaren – als u begrijpt wat ik bedoel – kun je dus vinden in de bomen en onder de dakpannen van boerderijen en rijtjeshuizen.

Toch lijken de mensen in onze psalm op een soort van pelgrimstocht te zijn, een pelgrimage. Alsof ze hun huis verlaten hebben en op weg zijn gegaan naar een plek, waar ze God veel beter kunnen ontmoeten. God kan dan wel overal wonen, maar er is toch – zo lijkt het – een soort van residentie, waar Hij eigenlijk woont.

Dáár moeten we naar toe... en daar voor trotseren we woestijnen en bergen; want we moeten zijn in de tempel in Sion!

Zij trekken op van overal. En gaat het door het dorre dal

Dan valt op hen een milde regen... Ja, in het hart van de woestijn

Ontspringt een heldere fontein!

Maar, waar zijn dan die woestijnroutes, waar plotseling de rozen bloeien!

Waar is dan het dorre dal van balsemstruiken, dat door de vroege regen "omgetoverd" wordt tot een paradijsje?

Het moet een prachtige plek zijn, een gezegend oord. De pelgrims roepen elkaar toe: "die hoop moet al ons leed verzachten; komt reisgenoten, het hoofd omhoog".

Voor hen die 't heil des Heren wachten, zijn bergen vlak en zeeën droog...

Zijn er dan toch plekken, waar je meer thuis bent bij God, dan op andere plekken...

Zodat je het er voor over hebt om zelfs de meest gevaarlijke pelgrimsreis te ondernemen om daar te komen?

Hoe zit dat nou?

En nu, gemeente, wil ik vers 6 onderstrepen.

Dáár zit – denk ik – een kernwoord in deze psalm.

Gelukkig wie bij U hun toevlucht zoeken,

Namelijk... met in hun hart de wegen naar U.

Met in hun hart de wegen naar U....

De woestijnroutes, waar de fontein springen... de dorre vlaktes, waar de rozen bloeien... de bergen, die vlak worden en de zeeën, die droog worden...

die gebaande wegen... **die zitten blijkbaar binnen in je!**

Hier moet je dus – zegt ons vers – denken aan een innerlijke beweging!

De uiterlijke wegen naar God mogen volstrekt onbegaanbaar zijn... maar de gelovige voelt, mag dat ervaren, dat in zijn hart hij zich overal als op een boulevard bevindt.

Welzalig de mensen, **met in hun hart de wegen naar U.**

Hier wordt zoiets bedoeld als... wanneer je je kracht werkelijk in God zoekt,

wanneer je je leven in het teken zet van de levende Heer...

ja, dan ontstaat er in je hart door het geloof ruim baan.

Hier wordt ons gezegd... dat lijkt me toch de betekenis van deze tekst, dat je niet ergens per se naar toe hoeft om bij God thuis te zijn.

Je hoeft er niet de natuur voor in... dat kan wel.

Je hoeft ook niet thuis te blijven, alsof God juist in jouw hoekje te vinden is, maar het kan ook. Je mag ook naar Jeruzalem reizen of een stukje met de auto rijden, hier naar onze kerk; want daar is God ook. Maar ook dit is uiteindelijk niet nodig om Hem te ontmoeten. Het gaat er uiteindelijk om, dat de gebaande wegen in je hart zijn.

Gelukkig wie bij U hun toevlucht zoeken, met in hun hart de wegen naar U.

En waar je dan ook bent of blijft, zit of staat, buiten of binnen... ja, overal is God.

Want lieflijk zijn de woningen....

Lieflijk is de tempel; lieflijk de kerk, lieflijk het strand, lieflijk je huiskamer, lieflijk al die woningen des Heren... op één voorwaarde: dat in je hart die gebaande weg zich bevindt, zodat je ogen opengaan om al die woningen van God ook overal echt te zien. Dat mag binnen in je beginnen...

Daarom zegt Paulus ook: weet je wel, dat je een tempel bent.... weet je wel, dat je een tempel bent.... En dat de Geest van God in je woont..!

En nu nog één stapje verder; één gedachtegang verder.

En dan kom ik op die tekst uit het evangelie van Mattheus, de we ook gelezen hebben.

Waar twee of drie in mijn Naam bijeen zijn, daar ben Ik in hun midden.

Ook die tekst – zou ik willen zeggen – kan zich overal afspelen.

Natuurlijk gebeurt dat hier, vanmorgen, in ons midden.

Wij zijn bijeen in Zijn Naam, zo zijn we onze dienst begonnen...

en dus is Christus in ons midden...

Maar dat kan ook in jezelf gebeuren... als we spreken over die innerlijke beweging...

Ik denk tenminste dat je dat zo mag zien, zo mag zeggen...

Het gaat dus om iets heel persoonlijks, iets heel individueels...

Je eigen geest woont in je hart – dat is één – en de Geest van God woont er – heeft Paulus ons gezegd – dat is twee.

Als je nu je eigen leven wijdt aan God, dan zijn er in de tempel van jouw hart al twee bij elkaar in de Naam van Jezus: jijzelf en de Geest van God;

Dan is Christus ook in je.

Of denk eens aan: gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart – dat is één – en ziel – dat is twee – en geheel uw verstand.

Doe je dat, dan ben je al met zijn drieën bij elkaar in de Naam van Christus.

Dan is Christus ook in je.

Waar het mij om gaat is, dat je ook je eigen leven mag zien, kunt zien als één van die woningen, die de psalmist bedoelt.

Dat is een heel Bijbels beeld... om jezelf, om je eigen leven te zien als een huis.

Het evangelie zegt dat ook met zoveel woorden.

Bouw je levenshuis op Christus de Heer! Bouw het niet op zand!

Je leven is een huis voor God. Christus wil er wonen.

Het rijk is binnen in u. Niet ver weg.

Het is een teken in uw hand, een licht dat in uw ogen brandt.

Het is mij te doen om die ervaring.

Bekijk jezelf eens als een huis. (Doe net alsof je een huis bent).

Je ogen de ramen, je benen het fundament, je hoofd het dak... dat beeld.

Uiteindelijk kun je dan niet ontkomen aan dat gevoel: ook in mij woont God.

Als dat niet zo was, dan zou er ergens plek zijn, waar God niet was...

En dat past niet in ons geloof.

God woont in ieders levenshuis... van ons allemaal. Geweldig is dat!

Natuurlijk... het kan zijn, dat Hij ergens woont in een kamer, waarvan een mens het bestaan niet weet. Of ergens in een kamer misschien, die je op slot hebt gedaan.

Stelt u zich eens voor... in gedachten ga je op zoek naar die kamer.

Moet u zich eens voorstellen: daar kom je bij die deur in jouw levenshuis, waar achter God is... daar sta je voor die deur.

Daarachter is de eigenaar van het huis.

Als je die deur open doet en het licht van God schijnt over je heen...

Ja... **dan** voel je je opeens **echt** thuis in je levenshuis.

God woonde al in je... maar nu zeg je tegen Hem in de levenswoning:

Neem mijn leven, mijn stem, mijn handen – dat is al drie in Gods Naam, bijeen in mijn levenshuis.

Neem mijn wil, neem mijn zonden, neem mijn schuld... ja, ook die keldervertrekjes mogen in Christus' Naam in het huis aanwezig zijn...

Neem mijn verdriet, mijn tranen, mijn vreugd... weer een drietal in Naam van de Heer aanwezig in mijn levenshuis.

Christus is naar Zijn belofte in hun midden.

Gelukkig wie bij U hun toevlucht zoeken, met in hun hart de wegen naar U.

Een mens neemt zich zelf altijd mee en een mens komt zichzelf ook altijd weer tegen. Dat is net als het weer... dat is ook overal.

Maar, gemeente... als je de gebaande wegen in jezelf meedraagt... als jouw sterkte is in God... dan kun je overal verkeren... in de natuur, in de kerk, in je eigen huis...

op de zolder of in de kelder, in de put of op het dak...

In feite verandert er niets; want in elke situatie zijn er de gebaande wegen van binnen... dus overal mag je je thuis voelen in één van die woningen van het grote huis van de Vader.

Gods adres, gemeente, is overal.

Gods adres, dat bent u zelf!...

Amen.